

Udskriftsdato: 13. december 2025

FOU nr 2012.0011 (Gældende)

2012-11. Kommunes opkrævning af gebyr for udlevering af kopi af ejendomsskattebillet

---

Ministerium: Folketinget

Opfølgning / Opfølgning til

LOV nr 572 af 19/12/1985 § 16 - BEK nr 647 af 18/09/1986 - BEK nr 234 af 15/04/1988 - LBK nr 1006 af 26/10/2009

2012-11. Kommunes opkrævning af gebyr for udlevering af kopi af ejendomsskattebillet

Resumé

En advokat klagede over, at Aarhus Kommune opkrævede et gebyr på 70 kr. pr. kopi af ejendomsskattebilletten med henvisning til ejendomsbeskatningslovens § 30 A og bekendtgørelsen om kommunernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private.

Ombudsmanden indhentede en udtalelse fra Økonomi- og Indenrigsministeriet. Ministeriet mente ud fra en formålsfortolkning af ejendomsbeskatningslovens § 30 A og den tilhørende bekendtgørelse ikke, at der var hjemmel til at opkræve gebyr for udlevering af kopi af ejendomsskattebilletten. Formålet med reglerne havde været at kompensere kommunerne for det administrative arbejde, der lå i at udfylde skemaer med en række oplysninger om fast ejendom – typisk i forbindelse med ejendomshandler. Den administrative byrde i at udlevere en kopi af ejendomsskattebilletten var væsentlig mindre.

Kommunens udlevering af kopier var efter ministeriets opfattelse i stedet reguleret af offentlighedsloven og de gebyrregler, som var fastsat med hjemmel i offentlighedsloven.

Ombudsmanden var enig i Økonomi- og Indenrigsministeriets retsopfattelse. Han pegede desuden på, at anvendelsen af offentlighedsloven (eller forvaltningsloven) og de gebyrregler, som er fastsat i medfør af de to love, også underbygges af, at retten til aktindsigt efter disse regler omfatter dokumenter, der eksisterer på det tidspunkt, hvor man beder om aktindsigt. Den særlige gebyrregel i ejendomsbeskatningsloven angår derimod produktion af nye dokumenter – herunder skemaer, som udfyldes med ejendomsoplysninger.

(J.nr. 12/00164)

På baggrund af en klage fra advokat (A) bad jeg den 30. december 2010 Statsforvaltningen Midtjylland, Tilsynet, udtale sig om hjemmelgrundlaget for opkrævning af gebyr for udlevering af kopi af ejendomsskattebilletten. Jeg bad om, at statsforvaltningen forinden indhentede en udtalelse fra Aarhus Kommune, og jeg anmodede om, at myndighedernes udtalelser blev sendt til mig via Indenrigs- og Sundhedsministeriet (nu Økonomi- og Indenrigsministeriet), hvis bemærkninger jeg samtidig bad om.

Økonomi- og Indenrigsministeriet fremkom med sine bemærkninger til sagen ved udtalelse af 25. april 2012.

Ombudsmandens udtalelse

”Det er ministeriets vurdering, at en formålsfortolkning af § 30 A i ejendomsbeskatningsloven (senest bekendtgjort med lov bekendtgørelse nr. 1006 af 26. oktober 2009 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme) og den bekendtgørelse, som er udstedt med hjemmel i ejendomsbeskatningsloven (bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988 om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private), fører til, at kommunerne ikke med hjemmel heri kan opkræve gebyr for udlevering af en kopi af ejendomsskattebilletten. Ministeriet henviser til, at formålet med reglerne har været at kompensere kommunerne for det administrative arbejde, der ligger i at udfylde skemaer med en række oplysninger om fast ejendom – typisk i forbindelse med ejendomshandler – og at den administrative byrde i at udlevere en kopi af ejendomsskattebilletten er væsentlig mindre.

Økonomi- og Indenrigsministeriet bemærker, at denne retsopfattelse 'harmonerer fint' med et brev, som det daværende indenrigsministerium sendte til KL (dengang Kommunernes Landsforening) den 5. februar 1985. Økonomi- og Indenrigsministeriet henviser til, at det fremgik af brevet, at ministeriet havde til hensigt at rette ordningen med adgang til gebyropkrævninger imod de meddelelser, som ikke allerede var reguleret i udtrykkelige bestemmelser i den gældende lovgivning, herunder i offentlighedsloven. Økonomi- og Indenrigsministeriet bemærker i tilknytning hertil i udtalelsen, at (bl.a.) udlevering af kopier af ejendomsskattebilletten vurderes at være omfattet af offentlighedsloven og de gebyrregler, som er fastsat med hjemmel i offentlighedsloven (bekendtgørelse nr. 647 af 18. september 1986 om betaling for afskrifter og fotokopier, der udleveres i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen, hvorefter der kan opkræves 10 kr. for den første side og 1 kr. pr. efterfølgende side, jf. § 1, stk. 1, med de undtagelser, der følger af bekendtgørelsens § 2). Jeg bemærker, at tilsvarende regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986 om betaling for afskrifter og fotokopier, der udleveres i henhold til forvaltningsloven.

Jeg kan tilslutte mig Økonomi- og Indenrigsministeriets retsopfattelse. Jeg er således enig med ministeriet i, at ejendomsbeskatningsloven og den bekendtgørelse, som er udstedt med hjemmel i ejendomsbeskatningsloven, ikke giver kommunerne hjemmel til at opkræve gebyr ved udlevering af kopi af ejendomsskattebilletten. Jeg er endvidere enig med ministeriet i, at forholdet rettelig er reguleret af reglerne i offentlighedsloven (eller efter omstændighederne forvaltningsloven).

At udlevering af kopi af ejendomsskattebilletten er omfattet af offentlighedsloven (eller forvaltningsloven) og de gebyrregler, som gælder i medfør af de to love, understøttes efter min opfattelse samtidig af, at retten til aktindsigt efter disse regler omfatter eksisterende dokumenter, dvs. dokumenter, der eksisterer på det tidspunkt, hvor afgørelsen om aktindsigt træffes, f.eks. en ejendomsskattebillet, der er udskrevet og sendt til borgeren. Den, der søger om aktindsigt, har omvendt ikke efter offentlighedsloven eller forvaltningsloven et krav på, at myndigheden udarbejder nye dokumenter, herunder dokumenter, der sammenstiller forskellige oplysninger i sagen. Se bl.a. betænkning nr. 1510/2009 om offentlighedsloven, s. 324.

Den særlige hjemmel i ejendomsbeskatningsloven til at opkræve gebyr ved meddelelse af ejendomsoplysninger til private drejer sig til forskel fra reglerne om gebyr ved meddelelse af aktindsigt efter offentlighedsloven og forvaltningsloven netop om produktion af nye dokumenter, herunder gennem udfyldelsen af det standardskema, som er omtalt i forarbejderne til § 30 A og i Indenrigsministeriets vejledning nr. 109 af 9. juli 1987 om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

I tilfælde, hvor en myndighed i medfør af offentlighedsloven eller forvaltningsloven er forpligtet til at udlevere en kopi af et (eksisterende) dokument, kan myndigheden som udgangspunkt alene opkræve betaling for kopien efter reglerne om betaling for afskrifter og fotokopier, der udleveres i henhold til disse love (bekendtgørelser nr. 646 og 647 af 18. september 1986, omtalt ovenfor). Se dertil bl.a. betænkning nr. 1510/2009 om offentlighedsloven, s. 802.

Der vil alene kunne opkræves et højere gebyr for dokumenter, der kan kræves udleveret efter offentlighedsloven eller forvaltningsloven, hvis der i anden lovgivning er fastsat særlige regler om betaling for kopier af de pågældende dokumenter, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986 og § 3 i bekendtgørelse nr. 647 af 18. september 1986, og det kan lægges til grund, at det herved har været tilsigtet at fravige betalingsreglerne i offentlighedsloven/forvaltningsloven. Sådanne regler findes som nævnt ikke om udlevering af kopier af ejendomsskattebilletten, og kommunernes opkrævning af betaling for kopierne må derfor ske på grundlag af gebyrreglerne udstedt i medfør af offentlighedsloven eller forvaltningsloven.

Jeg har noteret mig, at ministeriet har bedt Aarhus Kommune tage stilling til, om der skal ske (eventuelt delvis) tilbagebetaling af allerede opkrævede gebyrer. Jeg foretager mig derfor ikke videre vedrørende dette spørgsmål.

Jeg har herefter ikke grundlag for at foretage mig mere i sagen.”

Sagsfremstilling

Ved e-mail af 16. november 2010 klagede advokat A til mig over Statsforvaltningen Midtjyllands udtalelse af samme dato. Af udtalelsen (som advokaten havde vedlagt) fremgik, at det var statsforvaltningens opfattelse, at kommunens praksis for opkrævning af gebyrer ved udlevering af kopi af ejendomsskattebilletten var lovlig. Statsforvaltningen begrundede vurderingen med, at en fortolkning af ordlyden af § 30 A i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (ejendomsbeskatningsloven) og af den tilhørende bekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988 om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private) efter statsforvaltningens opfattelse ikke begrænsede kommunernes gebyrhjemmel til bestemte typer af oplysninger eller til oplysninger, der afgives i bestemte former. Det var endvidere statsforvaltningens opfattelse, at heller ikke forarbejderne til § 30 A gav klart grundlag for at antage, at Folketinget alene havde villet hjemle gebyr for oplysninger meddelt i et bestemt skemas form. Under hensyn til at der desuden var tale om en mangeårig praksis i i hvert fald en del kommuner, og at gebyrerne var differentierede og efter statsforvaltningens opfattelse ikke kunne antages at overstige det administrative arbejde, der var forbundet med at meddele oplysningerne, ansås kommunens praksis for lovlig.

Baggrunden for sagen var, at advokat A ved henvendelse til Aarhus Kommune i efteråret 2009 var blevet oplyst om, at kommunen opkrævede et gebyr på 70 kr. pr. (kopi af) ejendomsskattebillet. Kommunen henviste til, at opkrævningen af gebyret skete med hjemmel i ejendomsbeskatningslovens § 30 A og bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988 om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private. Advokaten klagede til mig over Aarhus Kommune, og jeg sendte herefter sagen til Statsforvaltningen Midtjylland, Tilsynet.

På baggrund af advokatens klage af 16. november 2010 bad jeg den 30. december 2010 Statsforvaltningen Midtjylland, Tilsynet, om en udtalelse. Jeg bad om, at statsforvaltningen forinden indhentede en udtalelse fra Aarhus Kommune, og jeg anmodede om, at myndighedernes udtalelser blev sendt til mig via Indenrigs- og Sundhedsministeriet (nu Økonomi- og Indenrigsministeriet), hvis bemærkninger jeg samtidig bad om.

Jeg skrev således til statsforvaltningen:

”Jeg beder om at statsforvaltningen og kommunen udtaler sig om hjemmelsgrundlaget for kommunernes opkrævning af gebyr for udlevering af kopi af ejendomsskattebillet, herunder den nærmere forståelse/rækkevidden af § 30 A i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme og bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988 om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private.

Jeg beder også om at myndighederne i deres udtalelse (bl.a.) forholder sig til offentlighedslovens og forvaltningslovens regler om aktindsigt. Herunder beder jeg om en redegørelse for hvordan en anmodning til kommunen om udlevering af kopi af ejendomsskattebillet bliver behandlet – eksempelvis om kommunen allerede ligger inde med det endelige dokument (enten fysisk eller elektronisk), eller om kommunen eventuelt skal trække oplysninger fra et register. Jeg henleder opmærksomheden på ombudsmandens udtalelse i Folketingets Ombudsmands beretning for 1980, s. 658, der ses omtalt i betænkning af 24. april 1987 over forslag til ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme hvor der blev fremsat forslag om indsættelse af den nævnte § 30 A.”

Den 5. juli 2011 oplyste statsforvaltningen telefonisk en af mine medarbejdere om, at tilsynet den 27. maj 2011 havde sendt sin og Aarhus Kommunes udtalelse til ministeriet. Under en telefonsamtale den 7. juli 2011 oplyste ministeriet min medarbejder om, at ministeriet forventede at afgive sin udtalelse tidligst i september 2011.

Da jeg ikke modtog udtalelsen, bad jeg ved brev af 20. oktober 2011 ministeriet oplyse, hvornår jeg kunne vente svar.

Økonomi- og Indenrigsministeriet svarede den 26. oktober 2011, at det forventede at kunne afgive udtalelse inden for to måneder, men den 21. december 2011 meddelte ministeriet, at der ville gå yderligere to måneder, inden ministeriet kunne svare.

Ved brev af 3. januar 2012 tilkendegav jeg over for ministeriet, at jeg herefter forventede at modtage ministeriets udtalelse (sammen med de øvrige udtalelser i sagen) senest den 21. februar 2012. Den 20. februar 2012 meddelte ministeriet imidlertid, at fristen ikke kunne holdes, og at ministeriet nu forventede at svare inden for fire til seks uger. Ministeriet beklagede, at det endnu ikke havde været muligt at afgive en udtalelse i sagen.

Økonomi- og Indenrigsministeriet afgav sin udtalelse ved brev af 25. april 2012. Af udtalelsen fremgår bl.a. dette:

”1. Det fremgår af Aarhus Kommunes udtalelse af 2. marts 2011 til sagen, at kommunen opkræver gebyr for udlevering af kopier af ejendomsskattebilletter med hjemmel i § 1 i bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988 om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private. Det er Aarhus Kommunes opfattelse, at denne bestemmelse omfatter alle former for oplysninger om fast ejendom i det omfang, der ikke i andre bestemmelser måtte være hjemmel til at fastsætte gebyr, som f.eks. § 15 i bekendtgørelsen nr. 195 af 7. marts 2008 om videregivelse af data fra Bygnings- og Boligregistret (BBR) og øvrige ejendomsdata (OIS-Bekendtgørelsen).

2. Statsforvaltningen Midtjylland har den 27. maj 2011 videresendt Aarhus Kommunes udtalelse af 2. marts 2011 til Indenrigs- og Sundhedsministeriet. I brevet oplyser Statsforvaltningen Midtjylland, at Statsforvaltningen kan henholde sig til statsforvaltningens tidligere udtalelse i sagen af 16. november 2010.

...

3. Økonomi- og Indenrigsministeriet skal i den anledning udtale:

Det følger af § 30 A i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, at økonomi- og indenrigsministeren kan fastsætte regler om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private.

Af bemærkningerne i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme afgivet af kommunaludvalget den 24. april 1987 til § 30 A, som blev indført med lov nr. 270 af 13. maj 1987, fremgår det:

’Efter ændringsforslaget vil der kunne indføres hjemmel til, at kommunerne kan opkræve et gebyr i tilfælde, hvor de efter begæring meddeler diverse standardoplysninger vedrørende fast ejendom.

Det er et sædvanligt led i ejendomshandler, at advokater og ejendomsmæglere indhenter forskellige oplysninger om ejendommen hos den kommune, den ligger i.

Der er til dette formål af Kommunernes Landsforening udarbejdet et standardskema, der omfatter en række oplysninger vedrørende den pågældende ejendom (bl.a. zonestatus, foreliggende planer, pålignet gæld vedrørende vand, vej, kloak mv.).

Der er således tale om oplysninger, der ikke fremgår af en enkelt sag, og det vil sige, at udfyldelsen af skemaet kræver en vis tværgående indsamling af oplysninger.

Kommunerne kræver i vidt omfang et gebyr for udfyldelsen af disse skemaer. Der findes ingen udtrykkelig lovhjemmel hertil, men opkrævningen var efter Indenrigsministeriets opfattelse legitimeret af en fast og langvarig praksis.

Folketingets ombudsmand har imidlertid i forbindelse med en konkret sag udtalt, at kommunernes gebyropkrævning ved anvendelse af det af Kommunernes Landsforening udarbejdede standardskema kun

i en enkelt og forholdsvis snævert afgrænset henseende har støtte i en langvarig og fast administrativ praksis. Ordningen som helhed havde efter Folketingets ombudsmands opfattelse ikke en sådan støtte.

Efter at spørgsmålet har været drøftet med de kommunale organisationer, Justitsministeriet og Finansministeriet, Administrationsdepartementet, finder Indenrigsministeriet, at der bør indføres en udtrykkelig hjemmel til at kræve gebyr i forbindelse med kommunernes meddelelse af ejendomsoplysninger.

Der er herved lagt vægt på, at forespørgsler om ejendomsoplysninger normalt fremkommer i tilknytning til ejendomshandler. Det administrative arbejde i kommunerne med at udfylde skemaet med ejendomsoplysninger kan således reelt siges at ligge på linje med de øvrige forskellige omkostninger i forbindelse med handlen, der må afholdes af handlens parter. Det findes derfor rimeligt, at kommunerne får mulighed for at opkræve et gebyr som følge af det administrative arbejde, der er forbundet med den samlede tilvejebringelse af oplysninger, der præsteres gennem udfyldelsen af skemaet.

Rent teknisk foreslås hjemlen udformet på den måde, at der i en ny § 30 A i den kommunale ejendomsskattelov gives indenrigsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om opkrævning af gebyr for kommunernes meddelelse af ejendomsoplysninger. Gebyrets størrelse vil herefter i givet fald blive fastsat i en bekendtgørelse fra Indenrigsministeriet, og senere reguleringer af gebyret vil ligeledes ske administrativt.

Fastsættelsen af gebyrets størrelse vil ske efter drøftelse med Kommunernes Landsforening ud fra et skøn over det administrative arbejde, udfyldelsen af skemaerne indebærer for de kommunale forvaltninger.

De gebyropkrævninger, der hidtil har været praktiseret, har typisk været på 200-250 kr., så det må forventes at være et gebyr i denne størrelsesorden, der i første omgang vil blive fastsat i henhold til den foreslåede § 30 A i ejendomsskatteloven.'

Af Indenrigsministeriets vejledning nr. 109 af 9. juli 1987 om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme fremgår det:

'Der er i ejendomsskatteloven indført en ny § 30 A, hvorefter indenrigsministeren kan fastsætte regler om kommunalbestyrelsens adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private.

Bestemmelsen tager navnlig sigte på de tilfælde, hvor kommunerne efter anmodning – typisk fra en advokat eller ejendomsmægler – udfylder det af Kommunernes Landsforening eller den enkelte kommune udarbejdede standardskema, der omfatter en række oplysninger vedrørende fast ejendom (bl.a. zonestatus, foreliggende planer, pålignet gæld vedrørende vand, vej, kloak m.v.).

Indenrigsministeriet vil i første omgang optage forhandling med de kommunale parter om fastsættelsen af regler i henhold til den nye § 30 A i ejendomsskatteloven.

De fastsatte regler vil senere blive udsendt særskilt.'

I medfør af bestemmelsen, har indenrigsministeren udstedt bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988 om kommunalbestyrelsernes adgang til at opkræve gebyr for meddelelse af ejendomsoplysninger til private:

'§ 1. En kommunalbestyrelse kan bestemme, at der skal betales gebyr i forbindelse med meddelelse af ejendomsoplysninger til private. Dette gælder også, hvor den private skal anvende oplysningerne i forbindelse med afholdelse af tvangsauktion. Gebyret kan højst udgøre 400 kr.

Stk. 2. Der skal ikke betales gebyr for oplysninger, som kommunen som rettighedshaver skal afgive til brug for udarbejdelse af salgsopstilling og tvangsauktionsvilkår, jf. retsplejelovens § 562, stk. 3, og § 569.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at forespørgsler om ejendomsoplysninger skal ske ved anvendelse af et særligt skema.

§ 2. Bekendtgørelsen træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Lovtidende.'

KL har i information nr. 2070 af 2. juni 1988 orienteret kommunerne om bekendtgørelsen. Af informationen fremgår det bl.a.:

'Bekendtgørelsen tilsigter umiddelbart at skabe en helt klar hjemmel for den retspraksis, der hidtil har været gældende på området. Dette indebærer, at kommunerne fortsat kan anvende den hidtidige administrative praksis på dette område. F.eks. har mange kommuner opkrævet et gebyr for vurderingsattest, medens telefoniske oplysninger har været vederlagsfrie.

...

Kerneområdet vedrørende ejendomsoplysninger vil typisk være udstedelse af vurderings- og skatteattester, og udfyldelse af blanketten 'Forespørgsel om ejendomsoplysninger.'

Det følger af såvel lovens som bekendtgørelsens ordlyd, at gebyret kan opkræves ved 'meddelelse af ejendomsoplysninger til private'. Heri ligger der umiddelbart intet til hinder for, at en kopi af ejendomsskattebilletten kan være tilstrækkelig meddelelse til at gebyret retmæssigt kan opkræves.

Formålet med loven og bekendtgørelsen har imidlertid været at kompensere kommunerne for det administrative arbejde, som det har været at udfylde skemaer omfattende en række oplysninger vedrørende fast ejendom – typisk i forbindelse med ejendomshandler. Samtidig mente man, at det administrative arbejde i kommunerne også i denne forbindelse burde afholdes af sagens parter.

I såvel bemærkningerne til lovforslaget som i vejledningen er der lagt op til, at det administrative arbejde i kommunerne, som de kompenseres for i forbindelse med opkrævningen af gebyret, er udfyldelse af et skema.

I lyset af ovenstående synes en kopi af ejendomsskattebilletten ikke at være omfattet af ejendomsskatte-lovens § 30 A og bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988's § 1, stk. 1. Den administrative byrde i at udlevere en kopi set i forhold til udfyldelse af et skema synes væsentlig mindre.

Dette harmonerer fint med det brev, som ministeriet sendte til KL den 5. februar 1985 (j.nr. 1111-50/83), hvoraf det bl.a. fremgik: 'Efter Indenrigsministeriets opfattelse kan der være behov for en lovgivningsmæssig afklaring af kommunernes adgang til at opkræve gebyrer, og man stiller sig derfor positivt over for det af Kommunernes Landsforening fremsatte ønske om, at der søges tilvejebragt en generel lovhjemmel til, at kommunerne kan opkræve gebyrer for meddelelse af oplysninger.

Indenrigsministeriet må indtil videre være af den opfattelse, at der i forbindelse med en lovgivningsmæssig afklaring af spørgsmålet om hjemmel mv. til den nævnte kommunale gebyropkrævning så vidt muligt bør tages stilling til samtlige de praktisk forekommende tilfælde, der ikke allerede er reguleret i udtrykkelige bestemmelser i den gældende lovgivning, jfr. især justitsministeriets bekendtgørelse nr. 453 af 10. november 1970 om betaling for afskrifter og fotokopier, der udleveres i henhold til lov om offentlighed i forvaltningen (...)'

Indenrigsministeriet anfører i brevet således som forudsætning, at man har til hensigt at rette ordningen med adgang til gebyropkrævninger mod de meddelelser, som ikke allerede er reguleret i udtrykkelige bestemmelser i den gældende lovgivning, hvor bl.a. offentlighedsloven nævnes som eksempel. Herunder vurderes det også, at udlevering af kopier af ejendomsskattebilletten er omfattet. Ved udlevering af kopier i forbindelse med meddelelse af aktindsigt er der mulighed for at opkræve 10 kr. for den første side og 1 kr. pr. efterfølgende side, jf. bekendtgørelse nr. 646 og 647 af 18. september 1986.

Selvom ordlyden af ejendomsskatte-lovens § 39 A ikke hindrer en gebyropkrævning af kopier af ejendomsskattebilletten, er det ud fra en formålsfortolkning Økonomi- og Indenrigsministeriets vurdering, at kopier falder uden for bestemmelse-nes område. Det er således ministeriets vurdering, at der ikke er hjemmel til at opkræve gebyr efter ejendomsskatte-loven, herunder bekendtgørelse nr. 234 af 15. april 1988, for udlevering af kopi af ejendomsskattebilletten.

Ministeriet har samtidig noteret, at det af flere skrivelser fra Indenrigsministeriet, der er refereret i FOB1980.658, fremgår, at Indenrigsministeriets stillingtagen til, hvorvidt kommunerne har hjemmel til at opkræve gebyrer for meddelelse af oplysninger om faste ejendomme, bl.a. ikke omfatter de situationer,

hvor kommunen efter offentlighedslovens regler er forpligtet til at udlevere oplysninger, og hvor gebyrspørgsmålet er nærmere reguleret.

Økonomi- og Indenrigsministeriet har d.d. underrettet Statsforvaltningen Midtjylland, Århus Kommune samt advokat (A) om ministeriets retsopfattelse. Århus Kommune anmodes i den forbindelse om at overveje kommunens pligt til tilbagebetaling og give Statsforvaltningen Midtjylland oplysning om sin vurdering heraf.”

Udtalelserne fra Aarhus Kommune og Statsforvaltningen Midtjylland var – formentlig pga. udfaldet af ministeriets vurdering af sagen – ikke vedlagt udtalelsen.